

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๗ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๕๗

สวรรค์เป็นอันดับสอง

เข้าออกๆ เรื่อยพระวัดนี้ ทางวัดรับไม่ได้มันเต็ม อัตราเต็มที่รับได้เพียง ๕๐ สถานที่ภาวนาพอเหมาะๆ ถ้ามากกว่านั้นมันก็ตีบเข้าไป หาความสงบไม่ได้ ให้พระอยู่พอดีๆ รวมทั้งหมด ๕๐ นี้พอดี ถ้ามากกว่านั้นไม่ดี ให้อยู่เฉพาะๆ ในป่า ไปดูซิกุฏิพระมีแต่กระต๊อบมีแต่ร้าน กั้นด้วยผ้าจีวรขาด ข้างบนแต่ก่อนมุงด้วยหญ้า ที่นี้พอหน้าแล้งไฟป่าไหม้มาลุกมา ลมพัดไฟเข้ามาไหม้ในวัดเรา ไหม้กุฏิพระ นั้นละเป็นเหตุนะ เลยต้องเปลี่ยนใหม่ เปลี่ยนเครื่องมุงเป็นสังกะสีหรือกระเบื้อง ทั้งสังกะสีและกระเบื้องเป็นที่ชำรุดทรุดโทรม แต่ก็เอามามุง ที่แฉ่มข้างๆ ก็เป็นจีวรขาด เข้าไปข้างในเป็นอย่างนั้นนะ มาใกล้ๆ อยู่แถวนี้ กุฏิอะไรแถวนี้ใกล้ นอกนั้นเป็นอย่างนั้นทั้งนั้น กระต๊อบๆ เล็กๆ เป็นร้านๆ กั้นด้วยผ้าจีวรขาด กั้นไว้ๆ มีทางจงกรมประจำๆ ที่ท่านนั่งภาวนาเช่นแคร่นี้ก็มีอีกพักหนึ่ง นั่งภาวนาที่นี่ กุฏิก็ได้ที่นี่ก็ได้ แล้วเดินจงกรม

แต่ที่ไม่สะดวกในวัดนี้ก็คือว่า เราจะหาที่วิเวกสงบเดินจงกรมนั่งสมาธิเป็นพิเศษ เป็นเอกเทศอย่างนี้ไม่ได้ มันเต็มหมด ไปหาอยู่ในที่เหมาะๆ ที่ภาวนาที่นี่แล้วยังไม่แล้ว ยังมีทางจงกรมอยู่ในป่าลึกๆ อีกนะเป็นพิเศษ เช่นอย่างหนองผือนี้ บริเวณวัดก็มีพระ ในป่ากว้างๆ มีแต่ทางจงกรมนะ นั้นเป็นพิเศษ แต่ก่อนหนองผือเป็นดงทั้งหมดเลย ในบริเวณพระอยู่นี้ก็เป็นอันว่าอยู่ แต่เอกเทศที่ออกไปนอกๆ ท่านไปหาภาวนาอยู่ในที่สะดวกสบาย มีเยอะ ไปที่ไหนได้ทั้งนั้น แต่ที่นี่หาไม่ได้มันจำกัด ใครอยู่ที่ไหนก็เป็นี่ของตนๆ ไม่สะดวก พระอยู่ด้วยกันจำนวนมาก ท่านไปพักอยู่ในป่าในเขานั้นเป็นความสะดวกตลอด ที่อยู่ของท่านก็วิเวกสงบ ที่อยู่ที่หลับที่นอน

จากนั้นท่านต้องการจะออกไปพิเศษ ไปเที่ยววิเวกอยู่ที่ไหนๆ ได้ ออกจากที่นี่ไปบางทีก็ไปตามหลังเขาใหญ่ๆ เขาอะไรก็แล้วแต่ อยู่สะดวกสบาย นั้นละเรียกว่าที่เพาะอรรถเพาะธรรมเพาะอย่างนั้น ที่อยู่ที่นั่นที่นอนที่อะไรเป็นสถานที่วิเวกสงบ เป็นสถานที่สมควรแก่การเพาะอรรถเพาะธรรมเข้าสู่ใจได้ตลอด มีแต่การชำระออก เพราะในหัวใจของเรามีแต่ของสกปรก ชี้โลก ชี้โกรธ ชี้หลง มีแต่มูลแต่คุณ ชำระออก ชำระทุกวี่ทุกวันทุกเวลาเวลาทุกอิริยาบถ แม้แต่นอนก็ชำระเว้นแต่เวลาหลับ นอกนั้นเป็นเวลาชำระล้างชั่วช้ำลามกออก แล้วบำรุงสิ่งที่ดีงามทั้งหลายให้เจริญงอกงามขึ้นภายในใจๆ จิตใจเมื่อได้รับการ

บำรุงรักษาก็สว่างงามขึ้นมาๆ จิตใจนี้ตัดภายนอกไม่ให้เข้ามายุ่ง ภายในจะออกดีไว้ๆ ไม่ให้ออกไปหาพิษภัย ภายในใจนี้ชำระออก อย่างนั้นละ ท่านบำเพ็ญธรรมท่านบำเพ็ญอย่างนั้น

อยู่ที่ไหนมีแต่ความสงบสัจ ปราศจากภัยของจิต ตามองไปก็เห็นแต่ต้นไม้ภูเขา เสีย ไม่ได้เห็นสิ่งที่จะทำให้เร็นเริงบันเทิงดีใจเสียใจต่างๆ หูก็ฟังตั้งแต่เสียงนกเสียงกาเสียงสัตว์ ไม่ได้ฟังเสียงขับลำทำเพลง แน่มันต่างกันนะ อาหารของกิเลสก็คือเรื่องเหล่านั้น ตาก็ให้เห็นในสิ่งที่ว่าชอบใจ ชอบใจคือชอบใจของกิเลส ไม่ได้ชอบใจของธรรม หูก็ฟังเพลิดเพลินเพื่อพอกพูนกิเลส ตา หู จมูก ลิ้น กายอะไร เครื่องดมเครื่องอะไรมีแต่สิ่งที่มาเสริมกิเลสพอกพูนกิเลส กิเลสเจริญขึ้นเท่าไรก็ทำจิตใจให้ติดให้ตื้อ แล้วเกิดความเดือดร้อนมาเผาตัวเองนั่นแหละ

ส่วนธรรมไม่เป็นอย่างนั้น ตาก็เห็นสิ่งที่บำรุงจิตใจให้เป็นอรรถเป็นธรรมขึ้นมา มองดูต้นไม้ใบหญ้าในป่าในเขา มองที่ไหนเป็นทัศนียภาพตามหลักธรรมชาติ ไม่เกิดกิเลสตัณหา หูก็เหมือนกัน ได้ยินเสียงนกเสียงกา ตาเห็นต้นไม้ภูเขาไปอย่างนั้น ทุกสิ่งทุกอย่างไม่เป็นภัย ทางจิตใจ จิตมีสติระวัง ปัญญาจะใช้ออกตามกาลตามเวลา แต่สตินี้เป็นพื้นฐานเลย สตินี้คือความรู้สึกตัว อะไรมาสัมผัสสัมพันธ์สติจะรับทราบทันที ๆ กลั่นกรองปิดออก ๆ คนมีสติปิดสิ่งที่ป็นภัยออก สิ่งที่เป็นคุณเมื่อรักษาอยู่นี้แล้วคุณจะเกิดขึ้น เพราะธรรมมีอยู่ในใจแล้ว พอระวังรักษาสิ่งที่ป็นภัย สิ่งที่เป็นคุณก็เจริญขึ้น ๆ มีอยู่ในใจแล้ว เป็นแต่เพียงว่างอกเงยขึ้นไม่ได้

ดังที่เคยพูดให้ฟัง เหมือนน้ำในสระ คุณภาพของน้ำสมบูรณ์เต็มตัวอยู่แล้วเป็นแต่มีสิ่งปกคลุม แล้วเปิดจอกเปิดแหนสิ่งสกปรกออก น้ำก็แจ่มอยู่นั้นแล้ว มีสติระมัดระวังรักษาสิ่งที่สกปรกทั้งหลายที่มันจะเข้ามาคลุกเคล้ากับใจกับธรรม สติระมัดระวังรักษาอยู่ตลอดเวลา จิตใจก็ค่อยสงบเย็นไม่ออกข้างนอก ระวังอยู่ในนั้นแล้วสงบเย็น เวลาจิตใจของเราได้รับความสงบเพราะสติรักษาตลอดเวลาแล้วค่อยเจริญขึ้น ความเจริญของใจของธรรมนี้จะขึ้นแปลก ๆ ต่าง ๆ เราเห็นนี้ก็แปลกต่างกันอย่างนี้แล้ว มันไม่แสดงความแปลกประหลาดอัศจรรย์เหมือนใจที่รู้เห็นอรรถธรรมทั้งหลาย ทุกสิ่งทุกอย่างใจได้รู้ได้เห็นอะไรเป็นของแปลกประหลาดซึ่งเราไม่เคยเห็น

ตา หู จมูก ลิ้น กาย ไม่เคยเห็น แต่ใจเจริญธรรมนี้ธรรมเห็น ธรรมเห็นแปลกประหลาดกว่าตา หู จมูก ลิ้น กาย เห็นสิ่งภายนอกนะ เห็นสิ่งภายในอัศจรรย์กว่ากัน ถ้าเป็นสิ่งที่น่ากลัวกลัวจริง ๆ ถึงใจ ละจริง ๆ สิ่งที่เป็นคุณที่ใจได้สัมผัสสัมพันธ์ก็เป็นคุณเป็น

ประโยชน์ จิตใจดูดีจริงๆ นั้นเป็นอย่างนั้นนะ พุทธศาสนาของเราจึงเลิศเลอในการ
อบรมจิต เลิศเลอขึ้นที่นี้ละ จิตตภาวนาคือการรักษาจิต มหาเหตุอยู่ที่ใจ ตัวมหาเหตุก็คือ
กิเลสนั้นแหละมันสร้างแต่เหตุการณ์ต่างๆ ขี้ข้าย้ายจิตใจอยู่นั้น พอค่อยระงับอันนี้
ธรรมก็ค่อยแสดง เพราะธรรมมีอยู่แล้วภายในใจแต่แสดงออกไม่ได้ เนื่องจากสิ่งสกปรก
มันปกคลุมหุ้มห่อเอาไว้ จึงต้องกำจัดมันอย่างนั้น แล้วจิตก็เจริญขึ้น

ใจดวงนี้แหละ ตั้งแต่เริ่มต้นล้มลุกคลุกคลานในการประกอบความพากเพียร
จนกระทั่งตั้งไข่ตั้งตัวได้เรื่อยๆ แสดงความสง่าผ่าเผยออกภายในใจนี้ แสดงออกไป
ตรงไหน ไม่ใช่วิสัยของตา หู จมูก ลิ้น กาย จะรู้จะเห็น ใจเท่านั้นเห็น นั่น ใจเป็นอายตนะ
ของตัวเอง สิ่งภายนอกอาศัยอันนี้เป็นอายตนะ อายตนะ แปลว่า เครื่องสืบทอด ตาสืบทอดกับ
รูป หูสืบทอดกับเสียงเป็นต้น ส่วนใจเป็นอายตนะของตัวเอง รู้เห็นขึ้นภายใน เช่นอย่างว่าหู
ทิพย์ ตาทิพย์ เป็นอยู่กับใจ เป็นอายตนะของตัวเอง สืบทอดกับธรรมทั้งหลายสิ่งทั้งหลาย
ที่มาเกี่ยวข้องกับภายในใจ เรียกว่าเป็นอายตนะของตัวเอง ไม่ต้องไปยึดที่ไหน ไม่ต้องมา
อาศัยตา หู จมูก ลิ้น กาย อาศัยตัวเอง เวลาเปิดออกๆ จะแสดงออกทุกอย่างให้เห็นให้รู้
ภายในใจ

อย่างกิเลสที่ว่าอยู่ในใจ ก็มารู้เห็นกันที่นี้ด้วยสติด้วยปัญญา ชำระกันที่นี้ ธรรมก็
เบิกกว้างออกๆ เจริญขึ้นเรื่อยๆ จึงได้สอนเสมอ เรื่องภาวนาเป็นสำคัญมากที่สุด ถ้าหลง
จิตใจได้ดีมีธรรมในทางจิตตภาวนาแล้วจะมีความดูดีมีไปเรื่อยๆ ดูดีมีเพื่ออรรถเพื่อ
ธรรม เพื่อความละเอียดลออของธรรมขึ้นไปเรื่อยๆ ที่นี้เวลาจิตใจมีความสง่าผ่าเผยเท่าไร
สิ่งภายนอกทั้งหลายเหมือนนี้ รูป เสียง กลิ่น รส เครื่องสัมผัส เขามีโดยหลักธรรมชาติของ
เขา ตาเราไปสัมผัสสัมพันธ์กับสิ่งเหล่านี้ ที่นี้หลักธรรมชาติอันหนึ่งซึ่งเป็นนามธรรมที่เป็น
วิสัยของใจ มันก็เป็นหลักธรรมชาติอันหนึ่งเหมือนกัน

เช่นอย่างพวกเปรตพวกผี เหล่านี้เป็นนามธรรม เทวบุตรเทวดาอินทร์พรหมเหล่านี้
เป็นนามธรรม อันนี้เป็นวิสัยของใจจะออกรู้ในนามธรรม จนกระทั่งนรกอเวจี ชั้นสวรรค์
พรหมโลก เป็นวิสัยของใจจะเป็นผู้สัมผัสสัมพันธ์ ผู้รู้ผู้เห็นทั้งนั้น ตา หู จมูก ลิ้น กาย ไม่มี
ความหมาย ใจเป็นอายตนะของตัวเองรู้ขึ้นภายในๆ นั้นละพระพุทธเจ้ารู้อย่างนี้ที่มาสอน
โลก ที่โลกไม่รู้ไม่เห็นโลกจึงปฏิเสธกันว่าไม่มี สิ่งทั้งหลายไม่มีๆ ก็มีอยู่อย่างนี้ คนตาบอด
มันก็ไม่เห็นจะว่าไง เสียงมีอยู่เต็มโลกแต่คนหูหนวกมันก็ไม่ได้ยิน ถ้าหูดีตาดีสิ่งเหล่านั้นมี
อยู่ก็รับสัมผัสสัมพันธ์กัน ยอมรับว่ามี ตลอดถึงสีแสงประเภทต่างๆ มันก็ยอมรับกัน ทาง
ฝ่ายภายในก็เหมือนกัน

เพราะวิสัยของนามธรรมทั้งหลายกับใจนี้เข้ากันได้ ๆ รู้กันได้เห็นกันได้ คิดดูช้อย่าง ยกตัวอย่างมาให้ฟัง พระติสสะท่านตัดสบงจีวรเย็บซ่อม แต่ก่อนไม่ได้มีจักร เย็บด้วยมือ ชักซ่อมเสร็จเรียบร้อยแล้วก็มาตากไว้ พอกกลางคืนเกิดท้องเสีย ถ่ายท้อง สุดท้ายตาย กลางคืนทั้ง ๆ ที่กำลังรักจีวร ยังไม่ได้ห่มได้ครองอะไรเลย ที่นี้มันมีธรรมชาติอันหนึ่งเข้าไป แทรกอยู่ในนั้น คือพระติสสะนี้ตายแล้วรูปร่างหมดความหมาย แต่ใจไม่หมดความหมาย ไปเกาะอยู่จีวร เป็นเส้นไปเกาะอยู่จีวร หิงหวงในจีวรเพราะยังไม่ได้ใช้ พระพุทธเจ้าทรงเล็ง ญาณปั๋วแล้วมารับสั่งทันที รับสั่งอย่างเด็ดขาดด้วยนะ เพราะกันพระติสสะซึ่งเป็นเส้นแล้ว จะลงนรกเพราะความหิงหวงในจีวร

เมื่อใครไปแตะต้องไปเอาจีวรนั้นมา พระติสสะนี้จะโกรธ เกิดความเคียดแค้น ตาย แล้วลงนรก พระพุทธเจ้าเห็นพระติสสะ อ้าว ตายทำงันี่ สวรรค์นิพพานพระติสสะเองเป็นผู้มุ่งผู้หวังผู้ปรารถนาว่าเป็นของเลิศของเลอ แล้วทำไมตายแล้วสวรรค์นิพพานไม่ได้เลิศ เลอยิ่งกว่าจีวรผืนนี้ พระติสสะตายแล้วเป็นเส้นมาเกาะอยู่จีวรเวลานี้ จีวรผืนนี้ห้ามไม่ให้ใครไปแตะต้อง รู้เห็นกระทั่งเส้นมาเกาะ เส้นเป็นวัตถุที่ละเอียดสุดนะไม่ใช่เป็นนามธรรม พวกหมัดพวกเส้นเหล่านี้เป็นวัตถุ แต่พระองค์ทราบว่าเป็นเส้นเกาะอยู่ที่จีวร จึงห้ามไม่ให้พระมาแตะต้อง ตากทิ้งไว้อย่างนั้นเลย จนกว่าเส้นตัวนี้ตายแล้วค่อยเอามาใช้มาสอย ห้ามขาดเลยไม่ให้ใครไปแตะเลยเทียว

คือเวลานี้เส้นตัวนั้นหิงหวงจีวรผืนนี้มาก พระติสสะตายไปเป็นเส้นเกาะอยู่นั้น จนกระทั่งเส้นนี้ตายแล้วพระองค์ก็มารับสั่งอีก เอา ที่นี้จีวรผืนนี้ใครจะเอาไปใช้ที่ไหนได้ แหละ เส้นตัวนี้ตายแล้วไปสวรรค์แล้ว นั้นเห็นไหมละ สวรรค์เลยเป็นอันดับสอง จีวรเป็นอันดับหนึ่งเลิศกว่าสวรรค์ ตายแล้วเป็นเส้นไปเกาะจีวร นั้นเห็นไหมละ พอออกจากนี้ไม่มีใครไปยังแล้ว เส้นอายุขัยของมันก็เพียงไม่กี่วัน ตายแล้วก็ไปสวรรค์เลย เอาที่นี้จีวรใช้ได้ แล้ว นี่เส้นเป็นวัตถุละเอียดขนาดไหนยังรู้พระองค์ ใครรู้เมื่อไร นี่ละวิสัยของญาณหยั่ง ทราบ ตาทิพย์รู้ไปหมด

มันวิสัยคนละอย่าง ใจนี้เป็นนามธรรมล้วน ๆ สิ่งทั้งหลายที่เป็นนามธรรมเข้ากันได้ เช่นอย่างพวกเปรตพวกผี อย่างพระองค์ประทับอยู่นี้ พระสงฆ์เข้ามาห้อมล้อม เทวดาทั้งหลายอยู่ข้างนอกเขาจะเข้าเฝ้า เขาอยากมองอยากเห็นอยากกราบไหว้บูชาพระพุทธเจ้า แต่พระนั่งขวางหน้าอยู่นั้น ท่านไล่พระองค์ออก หนีพระแยกหนี นู่น เทวดาทั้งหลายเขาอยาก เฝ้า เขายกโทษพระเหล่านี้อยู่เวลานี้ ให้ขยายออกให้เขาได้ดู อย่างนั้นละพระพุทธเจ้ารับสั่ง อย่างนั้นละตาพระพุทธเจ้ากับตาเราต่างกันอย่างไรบ้าง เทวดายกโทษพระที่เข้าเฝ้า

พระพุทธเจ้าแล้วมานั่งขวาง เทวดาอยากชมพระบารมีของพระพุทธเจ้า พระองค์จึงรับสั่งให้เบิกทางให้เทวดาทิ้งหลายเขาได้เห็นได้กราบไหว้ ก็อย่างนั้นแล้ว

อย่างเช่นพระอนรุทธะนี่เป็นผู้ชี้ทางทุกอย่าง เวลาพระพุทธเจ้าปรินิพพานแล้ว จะเอาพระพุทธเจ้าเสด็จไปทางทิศไหนๆ (ทิศใต้) ที่จะไปถวายพระเพลิงท่าน ยกขึ้นจะไปทางทิศนี้ยกไม่ขึ้น ทำอย่างไรก็ยกไม่ขึ้นเพราะเทวดาไม่ต้องการให้ไป เทวดาบันดาลไว้นะ นั่น ยกไม่ขึ้นเป็นเพราะเหตุไร พระอนรุทธะต้องมาชี้บอก นี่เทวดาทิ้งหลายไม่ให้ไปทางทิศนี้ยกไม่ขึ้น เทวดาต้องการให้ไปทางทิศนั้น(ทิศเหนือ) บอก ยกไปทิศนั้นยกไปได้เลย ก็อย่างนั้นแหละเทวดาอยู่ไหนเราไม่เห็น มีแต่ยกกันดาดำตาแดง พระอนรุทธะเป็นผู้มาบอกนี่ท่านเชี่ยวชาญทางเทพทั้งหลายด้วย ก็อย่างนั้นแหละตาในจะปฏิเสธได้อย่างไรละ

ยกที่จะไปทางทิศไหนเรารู้แล้วละในตำรามีนะ ทางทิศเหนือทิศใต้อะไรเหล่านั้นนะ เวลาจะเอาไปทางนั้น(ทิศใต้) ยกไม่ขึ้นเทวดาไม่ยอมให้ไป ให้ไปทางทิศนี้(ทิศเหนือ) พระอนรุทธะก็บอกตามความประสงค์ของเทวดา เทวดาทิ้งหลายไม่ให้ไปทิศนั้นจึงยกไม่ขึ้น ให้ไปทางทิศนี้ ยกปั๊บไปเลย แน่ะ ก็อย่างนั้นแล้ว นี่แหละตาทิพย์เห็นอย่างนั้น มันต่างกัน มีตั้งแต่เอาหัวชนฝาๆ มาถกเถียงกันอีกทีก็ พระพุทธเจ้าไม่ใช่หัวชนฝาว่ายังไงเป็นอย่างนั้น เช่นอย่างพระอนรุทธะบอก พวกนี้มายกกันยังไงก็ไม่ขึ้น ๆ เป็นเพราะเหตุไรจึงยกไม่ขึ้น พระอนรุทธะบอกเทวดาไม่ให้ไปทางนี้ ให้ไปทางนี้บอกอย่างนั้น พอยกจะไปทางนี้ยกพริบไปเลย แน่ะ ก็อย่างนั้นแหละ พวกเราไม่เห็นพระอนรุทธะเห็น ต่างกันอย่างนั้นแหละ ธรรมถ้าไม่เลิศเลอเหนือโลกจะเรียกว่า โลกุตระธรรมได้อย่างไร แปลว่า ธรรมเหนือโลก ตั้งแต่พื้นๆ ของธรรมก็เหนือโลกอยู่แล้ว แล้วธรรมสูงเท่าไรก็เหนือตลอดๆ ท่านเรียกว่า โลกุตระธรรม เรียกว่า ธรรมเหนือโลก

เมื่อวานนี้เราไปอำเภอนองบัวระเหว จังหวัดชัยภูมิ ไปทางทิศตะวันตก ชัยภูมิจากนี้ไปถึงหนองบัวระเหว เวลา ๓ ชั่วโมงเป่งเลย ๓ ชั่วโมงเข้าโรงพยาบาลพอดิ เป็น ๓ ชั่วโมง ไกล จากชัยภูมิไปทางโน้นดูเหมือน ๓๑ กิโลเมตรหรือไง เพราะที่นี้รู้สึกวากันดาร เห็นทางโน้นมาเอาของเรื่อย ๆ ของโนโกดัง เราก็เลยไปโน้น ทั้งดูดินฟ้าอากาศด้วย ฝนตกทางนี้ น้ำนองไปหมด ทางชัยภูมิพอเป็นพอไปเท่านั้นไม่มากกว่านั้น พอดูไกลเป็นไป จากชัยภูมิมาเขตจังหวัดขอนแก่น จนกระทั่งถึงอุดรเรานี้น้ำนองไปหมดเลย ไปหาชัยภูมิน้ำพอดูพอไกลอย่างนั้นละต่างกัน แล้วเลยชัยภูมิไปทางหนองบัวระเหวน้ำก็ตื้นอยู่ ในเขตชัยภูมีย้อนมาทางอำเภอมัญจาน้ำเบา ทั้งๆ ที่ฝนตกน้ำนองหน้าวัดของเรานะ แล้วตกกว้างคราวนี้ไปจนกระทั่งเลยขอนแก่นไปมัญจาคีรีน้ำเต็มไปหมดเหมือนกัน ตกกว้างคราวนี้

เหนื่อยเมื่อวานนี้ฉันจึงหันเรียบริ้อยแล้ว ก็ฉันอย่างนี้จะฉันไม่ได้มากนักะ พอออกไปนี่ไปฉันน้ำ มันแปลก ๆ อยู่ พอฉันน้ำเข้าไปมักจะไอจะจาม อันนี้ก็พอฉันน้ำไปจามขึ้นมาละ อ้าว เตียวมันจะอาเจียนนะ อาเจียนออกหมดเลยไม่มีเหลือฉันเมื่อวาน อาเจียนจับกระโถนมาอาเจียนใส่กระโถนหมดเลย นั่นเป็นอย่างนั้นนะธาตุขันธ์ วันนี้ก็ฉันไม่ได้มากนักเท่านั้นแหละ

เราสงสารบรรดาพี่น้องทั้งหลาย เรื่องจิตนี้เป็นนักท่องเที่ยว บอกแล้วนะ ร่างกายยุติเพียงลมหายใจขาด มีทางยุติของเขา ใจนี้ไม่ได้มีนะยุติ ออกน้บี่ก็เหมือนอย่างพระติสสะโตดใส่จีวรติดจีวร เห็นไหม ออกอย่างนี้ละ เพราะฉะนั้นจึงให้อบรมในทางที่ถูกที่ดี ให้ได้จิตดวงนี้ไปสู่ทางดี ใครอบรมทางดี แล้วกุศลธรรมนั้นจะดังไปทางดี ใครทำความชั่วดังลง ๆ แต่สัตว์โลกชอบทำชั่วเสมอ เพราะฉะนั้นมันถึงได้ไหลลงแต่ทางชั่วทางต่ำ ทางที่ดีที่งามมันไม่อยากจะไปนะ คือกิเลสดึงเอาไว้มันไม่ยอมให้ไป เปิดทางของมันให้ทางต่ำราบรื่นดีงาม เหมือนน้ำไหลโจนลงจากภูเขา เสี่ยงล่นไปเลย จะดึงขึ้นมันไม่ค่อยขึ้น ต้องมีเครื่องผลักดันน้ำถึงขึ้นได้ อันนี้ก็เหมือนกันต้องได้อุตสาหะพยายามบิบบิ้นผลักดันนะ

อย่างพ่อแม่ครูจารย์มันท่านก็พูดให้ฟัง เราก็ได้เขียนในประวัติแล้วว่าใจนี้คือนักท่องเที่ยว นั่น ฟังซิท่านบอกว่านักท่องเที่ยว มันจะไม่อยู่ ออกจากร่างนี้จะไปร่างนั้น กรรมดีกรรมชั่วของตนเอง ถ้ากรรมดีก็ขึ้นสูงเป็นลำดับ ถ้ากรรมชั่วดังลงเพราะใจดวงนี้ไม่เคยฉิบหายไม่เคยสูญ แม้จะตกนรกอเวจีไม่ทราบวาก็กับที่กลับถึงจะฟื้นขึ้นมาได้ก็ไม่ยอมฉิบหาย ทุกข์ยอมรับว่าทุกข์แต่ไม่ยอมฉิบหายคือใจดวงนี้ ที่นี้พอฟื้นตัวขึ้นมาในทางที่ถูกที่ดี ฟาดจนถึงนิพพาน ถึงนิพพานก็เป็นธรรมธาตุสูญหายไปไหน นั่นละที่นี้พอถึงธรรมธาตุแล้ว เทียง จิตดวงนี้แหละไปถึงนิพพาน ๆ นั่นละสถานที่ธรรมธาตุ เทียงแหละที่นี้ แล้วไม่สูญเลยตลอด จึงว่าเทียง ไม่มีเอนมีเอียง ไม่มีอดีตอนาคต เทียงตลอด นี่ละความดีเลิศเลอไปถึงขั้นนั้นเทียง ที่นี้เรื่องความทุกข์ความสุขในโลกทั้งหลายเข้าไม่ถึง อันนี้เป็นสมมุติอันนั้นเป็นวิมุตติแล้วเทียงตรงเลย นี่ละให้พยายาม

ถึงไม่เทียง เราไปเกิดด้วยอำนาจแห่งความดีงามนี้จะไปเกิดในสถานที่เหมาะสม ๆ ถ้าเกิดด้วยอำนาจแห่งความชั่ว โอัย.ผิดหวังทั้งนั้น เกิดภพใดชาติใดสิ่งที่มาสัมผัสสัมพันธ์ มีแต่สิ่งที่ไม่พึงหวัง ๆ โดนเอา ๆ นี่ละกรรมชั่วมันทรมาณตัวเรา กรรมดีส่งเสริมตัวเราให้ดีพากันจำนะ วันนี้พูดเพียงเท่านั้นแหละไม่พูดมาก มันเหนื่อยไม่หยุด เอาแค่นั้นละพอ วันนี้ไม่เอามาก เพราะเหนื่อย วันนี้ก็ฉันจึงหันไม่ได้ เอาละต่อไปนี้จะให้พร

ชมถ่ายทอดสดพระธรรมเทศนาของหลวงตาตามกำหนดการ ได้ที่
www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th